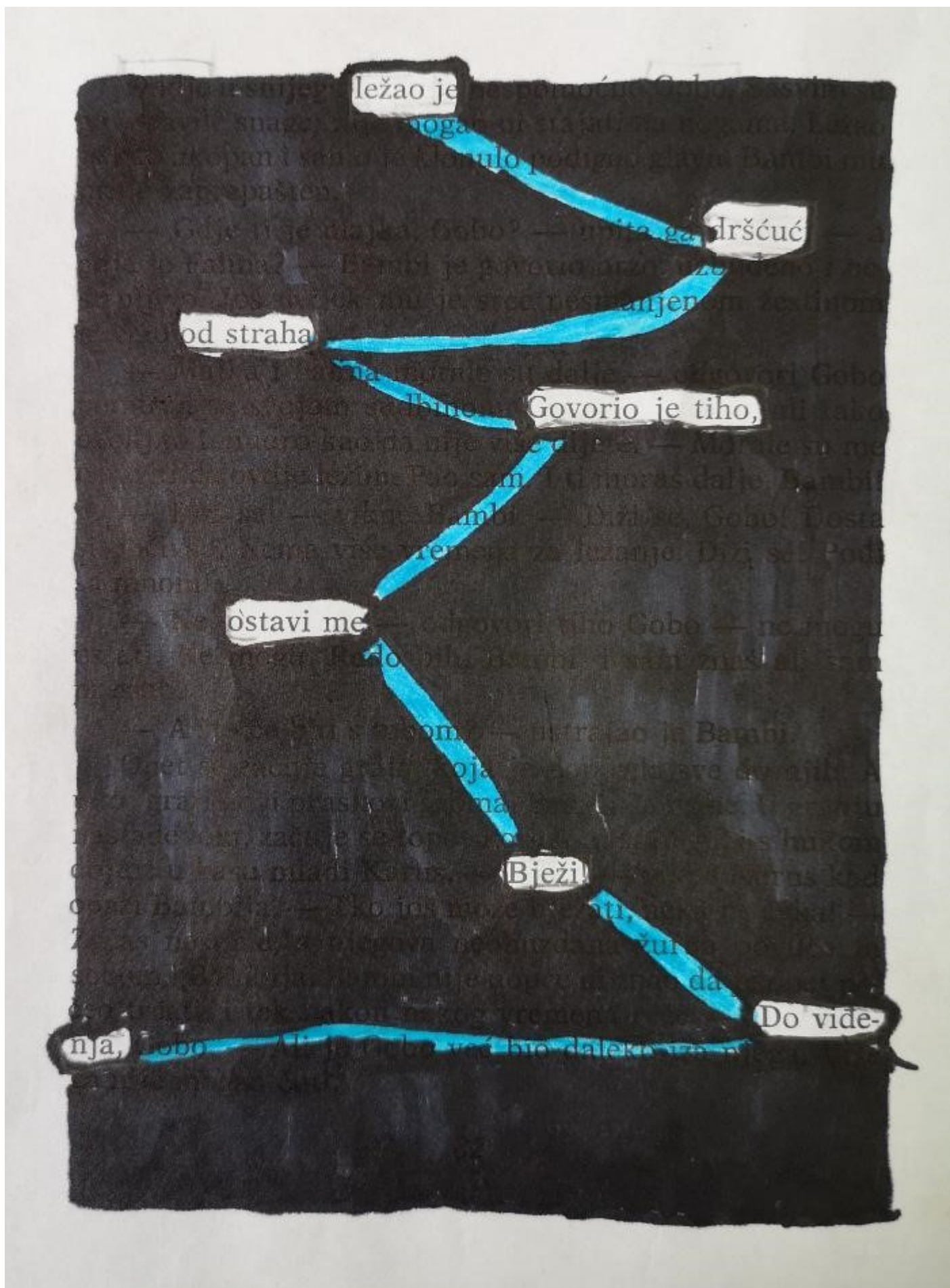


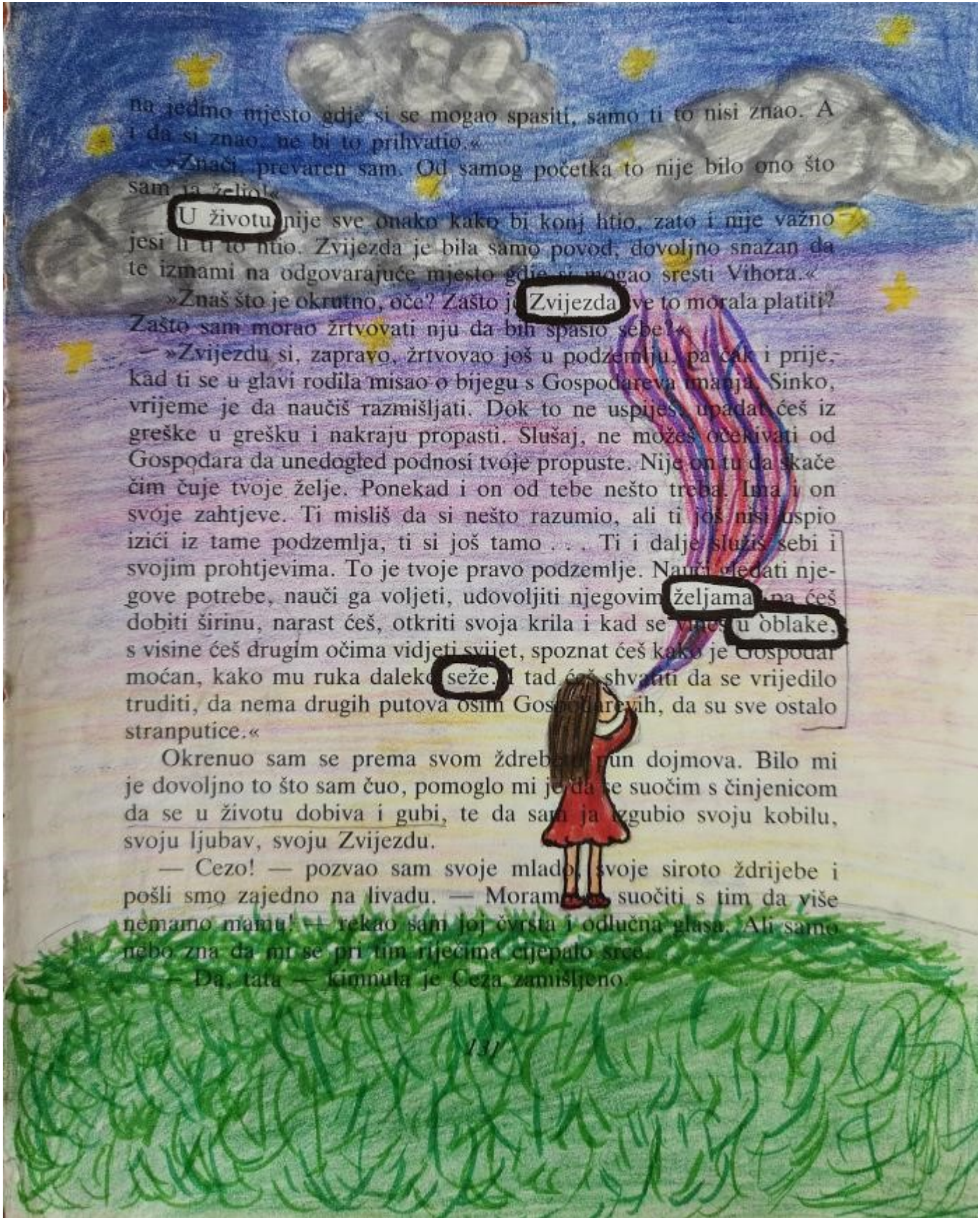
*Svjetski dan
poezije*

21. ožujka 2021.

Radovi učenika 7. a i 7. b razreda



Mihaela Žlibar



na jedino mjesto gdje si se mogao spasiti, samo ti to nisi znao. A i da si znao, ne bi to prihvatio.»

»Znači, prevaren sam. Od samog početka to nije bilo ono što sam ja želio!«

U životu nije sve onako kako bi konj htio, zato i nije važno jesu li ti to htio. Zvijezda je bila samo povod, dovoljno snažan da te izmami na odgovarajuće mjesto gdje si mogao sresti Vihora.«

»Znaš što je okrutno, oče? Zašto je Zvijezda sve to morala platiti? Zašto sam morao žrtvovati nju da bih spasio sebe!«

— »Zvijezdu si, zapravo, žrtvovao još u podzemlju, pa čak i prije, kad ti se u glavi rodila misao o bijegu s Gospodareva imanja. Sinko, vrijeme je da naučiš razmišljati. Dok to ne uspiješ, upadati ćeš iz greške u grešku i nakraju propasti. Slušaj, ne možeš očekivati od Gospodara da unedogled podnosi tvoje propuste. Nije on tu da skače čim čuje tvoje želje. Ponekad i on od tebe nešto treba. Ina i on svoje zahtjeve. Ti misliš da si nešto razumio, ali ti još nisi uspio izići iz tame podzemlja, ti si još tamo . . . Ti i dalje služiš sebi i svojim prohtjevima. To je tvoje pravo podzemlje. Nauči otkriti njegove potrebe, nauči ga voljeti, udovoljiti njegovim željama, na čes dobiti širinu, narast ćeš, otkriti svoja krila i kad se višes u oblake, s visine ćeš drugim očima vidjeti svijet, spoznat ćeš kako je Gospodar moćan, kako mu ruka daleko seže, i tad ćeš shvatiti da se vrijedilo truditi, da nema drugih putova osim Gospodarevih, da su sve ostalo stranputice.«

Okrenuo sam se prema svom ždrebitu i svim svojim dojmova. Bilo mi je dovoljno to što sam čuo, pomoglo mi je da se suočim s činjenicom da se u životu dobiva i gubi, te da sam ja izgubio svoju kobilu, svoju ljubav, svoju Zvijezdu.

— Cezo! — pozvao sam svoje mlado, svoje siroto ždrijebe i pošli smo zajedno na livadu. — Moram se suočiti s tim da više nemamo mamu! — rekao sam joj čvrsta i odlučna glasa. Ali samo nebo zna da mi se pri tim riječima cijepalo srce.

— Da, tata — kimnula je Ceza zamisljeno.



— Što to znači »pripitomiti«?

— Ti nisi oдавде — reče lisica — što tražiš?

— Tražim ljude — reče mali princ. — Što to znači »pripitomiti«?

— Ljudi — reče lisica — imaju puške i love. To je baš nezgodno. Oni imaju i kokoši. Jedino to ih zanima. Tražiš li kokoši?

— Ne — odvrati mali princ. — Ja tražim prijatelje. Što to znači »pripitomiti«?

— To je nešto već oдавno zaboravljeno — reče lisica.

— To znači »uspostaviti veze«.

— Uspostaviti veze?

— Naravno — reče lisica. — Ti si za mene još uvijek samo dječak sličan stotinama tisuća drugih dječaka. I nisi mi potreban. A ni ja tebi nisam potrebna. Ja sam za tebe samo lisica nalik stotinama tisuća lisica. Ali ako me pripitomiš, bit ćemo doista potrebni jedno drugome. Ti ćeš za mene biti jedini na svijetu. Ja ću za tebe biti jedina na svijetu.

— Počinjem razumijevati — reče mali princ. — Postoji jedna ruža... mislim da me je ona pripitomila...

— To je moguće — reče lisica. — Na Zemlji ima svega i svačega...

— Ah, to nije na Zemlji — reče mali princ.

Činilo se da je lisica vrlo radoznala:

— Na nekoj drugoj planeti?

— Da.

— Ima li na toj planeti lovaca?

— Nema.

— Gle, pa to je zanimljivo! A kokoši?

... izišlo na javu. ... svijetom.

... sigurno ...

... pun nježnosti
topline.

... nebo nad nama!

... Zapalilo se
srce,

... sunčev krug.

... toga smo ponirali ...

... Ušli smo u riječni tok, ...

... No, kad smo započeli igru ...

— Dušice, ti misliš nas! I ne guraj nos svuda. Hitreja bi pokušala kad uhvatiš priliku, jer bi uvijek male posisala.

Krenuli smo. Ulice su bila otvorena. Put je ležao pred nama. Brzo smo zaokrenuli poznatom cestom i kaskali zelenim krajolikom. Pred nama su polja i rasuti obrisi kuća. Kuće s crvenim krovovima oslanjale su se jedna o drugu.

Široka je ulica bila prometna za mjesto koje se guralo na sve strane. Na raskršću smo susreli brojne veselih zaprega. Konji su bili, mahajući glavama, natiskivali se oko prikaznih ulica. Svi su htjeli u centar grada. Ovdje je bilo najljepše.

Gledao sam neke od njih kako su tužno stajali zaleći sto ne mogu stati u središte slavlja, bliže pravim događajima.

Nas su, za crveno čuho, sviđa prepustali, sklanjali su nam se s puta i otvarali nam prolaz.

Uzavijali smo i na trgu. Svi su prozori bili okleani cvijećem. Zvona su zvonila. Na sve su se strane kretale povorke. Čule se imena glazbe, orkestri, varijetna zvučenja. Sav je svijet bio razdragan kao da ga je pokrenuo čarobni stapić. Višnji su se klitili nad našim glavama, one se zbijalo u nekom ritmu uzbuđenih srea. Najviše je zaprega čekalo ta, ali smo im prodirali dalje.

Zastavljem svu pred našim širokim ulazom s ogromnim cvjetnim ukrasom.

Zvijezda je svrnula svoj pogled prema meni, ona je treperila.

— Eto, si što čemo mi ovdje — rekla je. — Ovo je improvizirano!

Pred nama je upravo prolazio niz prekrasnih konja.

— To su trkači — dodala je.

Pogledao sam kolonu prvorazrednih jahača. Rzali su samouvjerenom dominacijom u prolazu jedan drugome sale i koliko sam mogao shvatiti, pozdravljali se međusobno kao dobri znanci s mnogim burnim. Među njima je bilo veterana, pojednika mnogih natjecanja, apsolutnih favorita, osvajača «Grand Prix». A kako su samo izgledali — kao stvoreni za let, o jahačici na prepone, i Dorati, bijeli, čitokrvni arapski pasmine, milijuni publike, u lunice i nade je

Sad je sad, oče.
Mrznja mi je došla u oči, a ja sam
ostavljen.
Zar mi ne dođe oče, ovetu mi ostavi!

Ne samos mrziti. Mrznja je... je radi neprijatelja.
Tko mrzi, ide stazom punom
prepreka. Zasto da te mrznja zaustavi? Suoci se s tima i ne straci
je opet na sam pocetak. To je tvoja posljednja bitka, pred tobom
je posljednje uporniste koje tvoji neprijatelj jos ima. Zar nisi dosta
grubiti? Tamo negdje je ka te tvoja Zvijezda, zar si zaboravio?
Mrznja izgubila, ali te mrznja porazi.

Kako da je se oslobodim? Mrznja mi je potpuno obuzela srce.
Kako da je uništiti, i svoje cu srce zdrobiti.

Postoji oruzje kojim se osvaja srce, a ne ubija. To oruzje pobje-
đuje srce iznutra. Budi miran i ne bori se. Dlak je tu je kako mrznja
mrznja izgudit ce ljubav. A osvetu prepusti Gospodaru. Odluci li
on da se treba svetiti, i bez tvoje ce te volje uvući u tu borbu.

»Za tebe cu to uciniti, oče, za tebe, Zvijezdu i Gospodara, ali
mi nije lako . . .«, prosuzio sam. »Jer vas volim . . .«

»Tako je, dobro je tako, sine! Dobro . . . Možemo dalje.«

»Svega kupa, tamo svi su porażeni, sva cetiri neprijatelja. Pobi-
đena je Zvijezda je moja! Sam si rekao!«

»Kakva samo prijava!
Kakva mama to viso!
Kakva mama to najteže, tremirak, za
Saba, se? Kakva zriva, om
Kakva zriva, sepi
Sud da Zvijezda
Kakva je najdra?«

The page features a central illustration of a tree with a brown trunk and branches. Numerous large, hand-drawn red hearts are scattered around the tree, some overlapping the text. The text is in a simple, black, sans-serif font. Several words and phrases are enclosed in hand-drawn black boxes.

hodu pod zvijezdama, u pjesmi kolotura, u naporu mojih ruku. Godila je srcu poput poklona.

Kad sam bio mali, svjetlosti božićnog drvca, muzika ponoćne mise, blagost nasmiješenih lica činili su moje božićne darove još čarobnijima.

— Ljudi s tvoje planete — reče mali princ — gaje pet tisuća ruža u jednom jedinom vrtu . . . I ne nalaze u tome ono što traže . . .

— Ne nalaze — odgovorih . . .

— A ipak, ono što traže može se naći u jednoj jedinoj ruži ili u malo vode . . .

— Naravno — odgovorih.

Mali princ doda:

— Ali oči su slijepe. Treba tražiti srcem.

Napio sam se. Disao sam duboko. Pjesak je, u zoru, boje meda. Bio sam sretan zbog te boje meda. Zašto sam onda morao osjetiti bol . . .

— Moraš održati obećanje — tiho mi reče mali princ koji opet sjedne pored mene.

— Kakvo obećanje?

— Znaš . . . ona brnjica za moju ovcu . . . ja sam odgovoran za taj cvijet!

Izvadih iz džepa nedovršene crteže. Mali princ ih ugleda i reče smijući se:

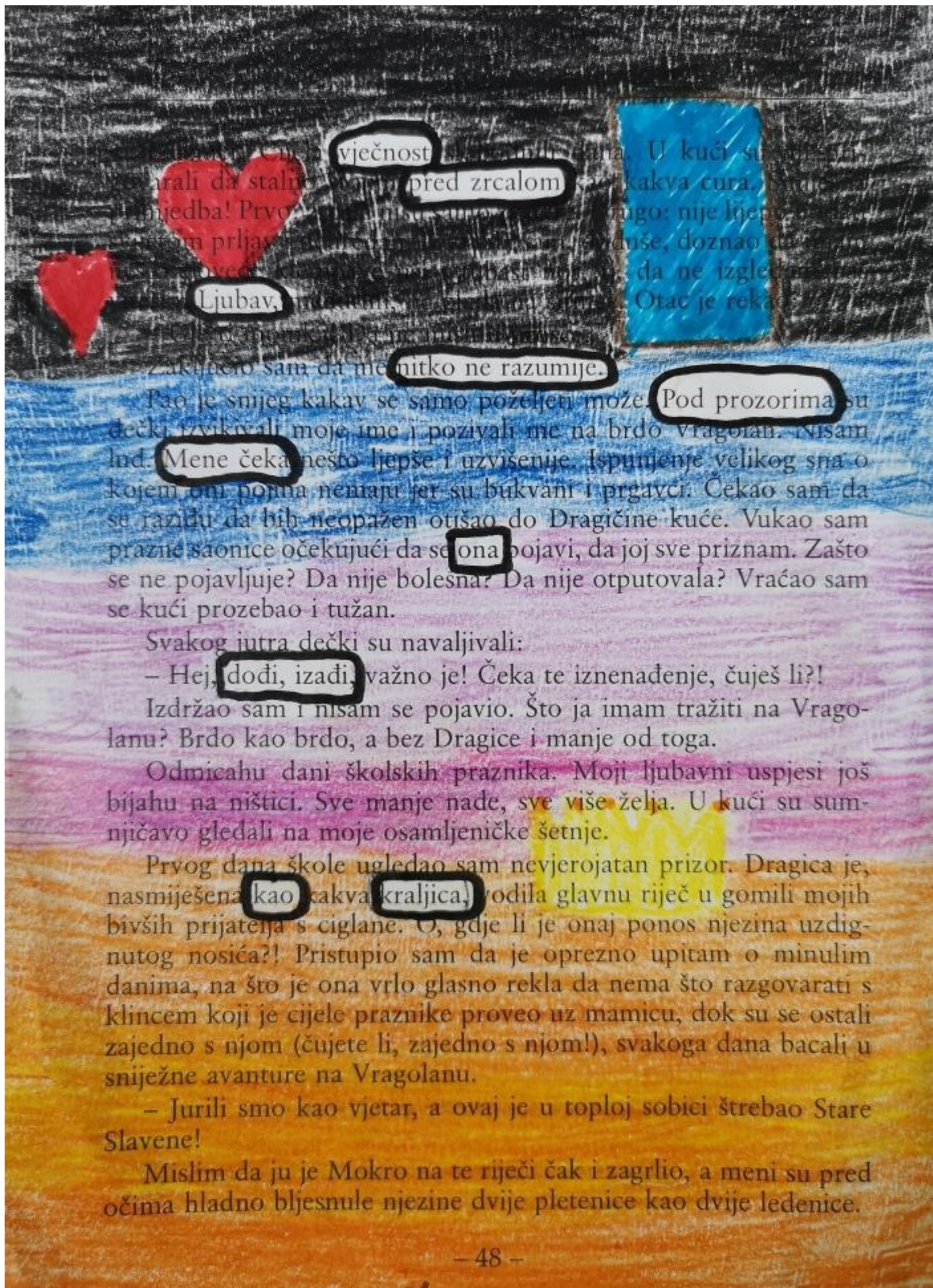
— Tvoji su baobabi pomalo slični kupusu . . .

— Oh!

A ja sam bio tako ponosan na baobabe!

— A lisica . . . uši joj nalikuju rogovima . . . predugačke su!

I on se opet nasmija.



arali da stalno...
medba! Prvo...
m prijatelj...
Ljubav...
vječnost...
pred zrcalom...
U kući su...
kakva cura...
nugo: nije ljep...
nuše, doznao da...
da ne izgleda...
Otac je rekao...

Zaključio sam da me nitko ne razumije.
Pao je snijeg kakav se samo poželjeti može. Pod prozorima su
dečki izvikivali moje ime i pozivali me na brdo Vragolan. Nisam
ind. Mene čeka nešto ljepše i uzvišenije. Ispunjenje velikog sna o
kojem oni poma nemaju jer su bukvan i prgavci. Čekao sam da
se razidu da bih neopazen otišao do Dragičine kuće. Vukao sam
prazne saonice očekujući da se ona pojavi, da joj sve priznam. Zašto
se ne pojavljuje? Da nije bolesna? Da nije otputovala? Vraćao sam
se kući prozebao i tužan.

Svakog jutra dečki su navaljivali:

– Hej, dođi, izađi, važno je! Čeka te iznenađenje, čuješ li?!

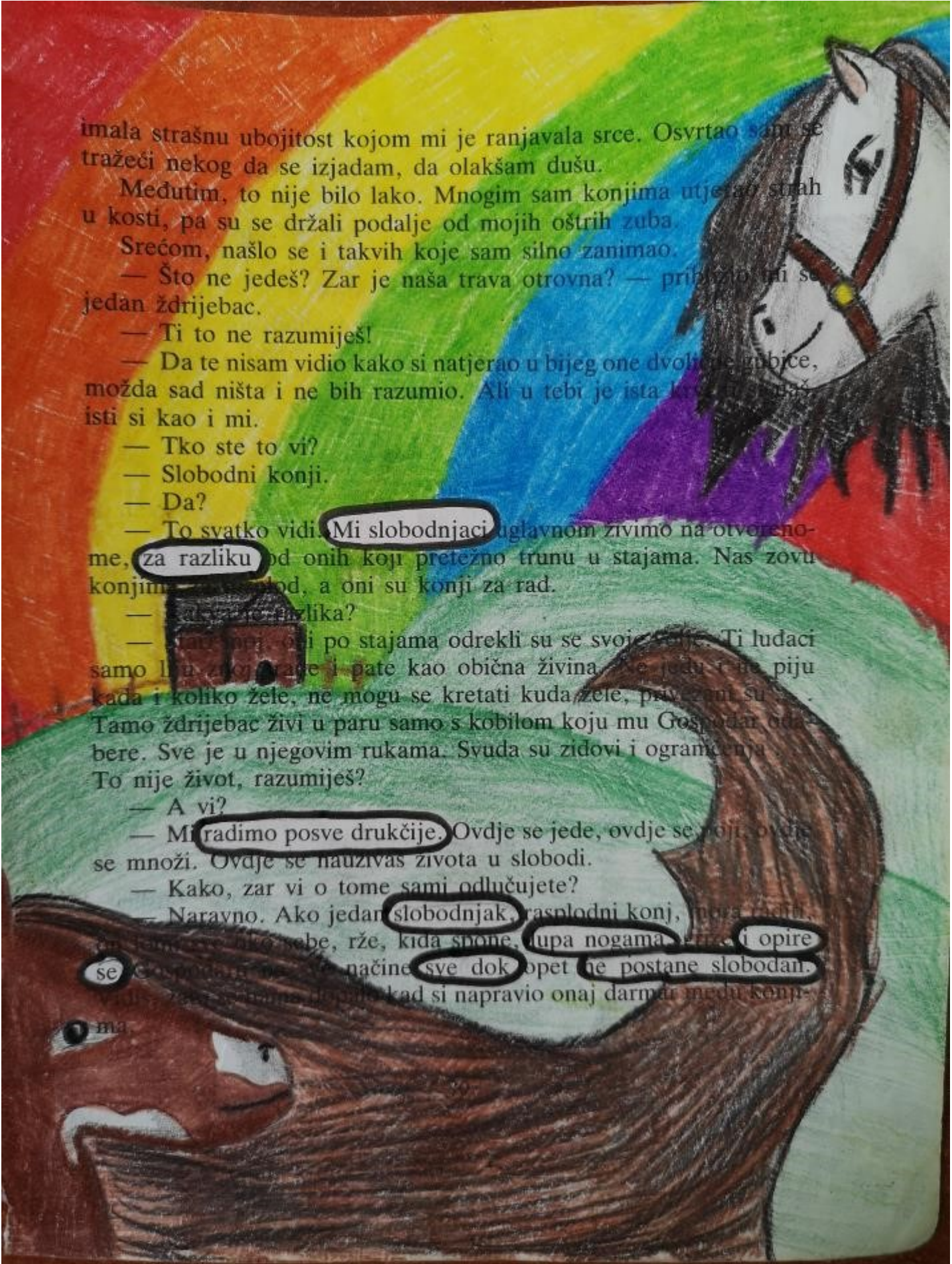
Izdržao sam i nisam se pojavio. Što ja imam tražiti na Vrago-
lanu? Brdo kao brdo, a bez Dragice i manje od toga.

Odmicahu dani školskih praznika. Moji ljubavni uspjesi još
bijahu na ništici. Sve manje nade, sve više želja. U kući su sum-
njičavo gledali na moje osamljениčke šetnje.

Prvog dana škole ugledao sam nevjerojatan prizor. Dragica je,
nasmiješena kao kakva kraljica, vodila glavnu riječ u gomili mojih
bivših prijatelja s ciglane. O, gdje li je onaj ponos njezina uzdig-
nutog nosića?! Pristupio sam da je oprezno upitam o minulim
danima, na što je ona vrlo glasno rekla da nema što razgovarati s
klincem koji je cijele praznike proveo uz mamicu, dok su se ostali
zajedno s njom (čujete li, zajedno s njom!), svakoga dana bacali u
sniježne avanture na Vragolanu.

– Jurili smo kao vjetar, a ovaj je u toploj sobici štrebao Stare
Slavene!

Mislim da ju je Mokro na te riječi čak i zagrlio, a meni su pred
očima hladno bljesnule njezine dvije pletenice kao dvije ledenice.



imala strašnu ubojitost kojom mi je ranjavala srce. Osvrtao sam se tražeći nekog da se izjadam, da olakšam dušu.

Međutim, to nije bilo lako. Mnogim sam konjima utjerao strah u kosti, pa su se držali podalje od mojih oštrih zuba.

Srećom, našlo se i takvih koje sam silno zanimalo.

— Što ne jedeš? Zar je naša trava otrovna? — približio mi se jedan ždrijebac.

— Ti to ne razumiješ!

— Da te nisam vidio kako si natjerao u bijeg one dvostrane gubice, možda sad ništa i ne bih razumio. Ali u tebi je ista krv kao i u mne, isti si kao i mi.

— Tko ste to vi?

— Slobodni konji.

— Da?

— To svatko vidi. Mi slobodnjaci uglavnom živimo na otvorenom, za razliku od onih koji pretežno trunu u stajama. Nas zovu konjima rasplod, a oni su konji za rad.

— Kako je razlika?

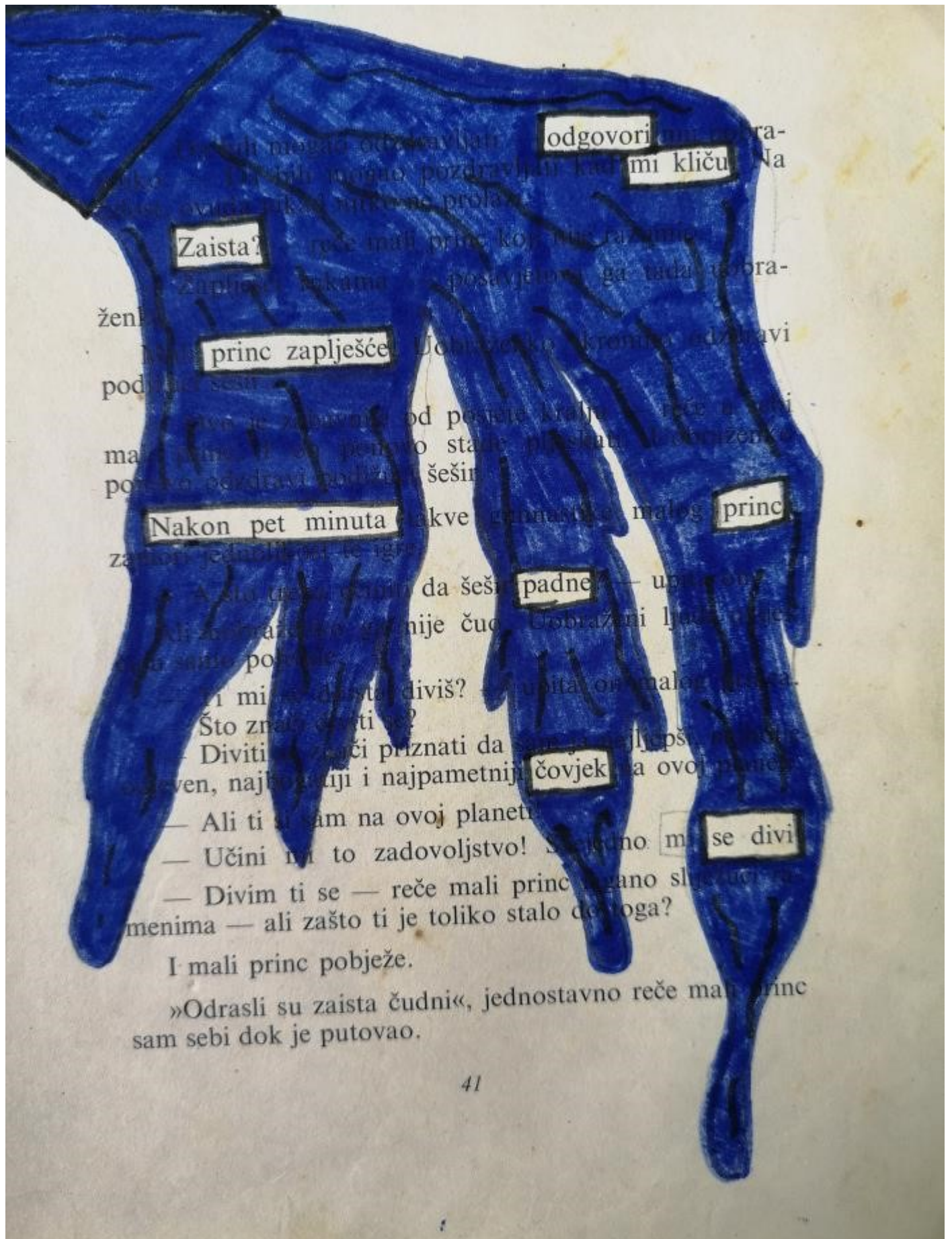
— Slobodnjaci, oni po stajama odrekli su se svoje volje. Ti ludaci samo leže u znojnoj staji i pate kao obična živina. Ne jedu i ne piju kada i koliko žele, ne mogu se kretati kuda žele, privrženi su. Tamo ždrijebac živi u paru samo s kobilom koju mu Gospodar odabere. Sve je u njegovim rukama. Svuda su zidovi i ograničenja. To nije život, razumiješ?

— A vi?

— Mi radimo posve drukčije. Ovdje se jede, ovdje se pije, ovdje se množi. Ovdje se nauživas života u slobodi.

— Kako, zar vi o tome sami odlučujete?

— Naravno. Ako jedan slobodnjak, rasplodni konj, mora raditi, on se mora vratiti kući, rže, kida spone, lupca nogama i rže i opire se Gospodaru na svoj način sve dok opet ne postane slobodan. Kad se vrati kući, on se odmah odmah kad si napravio onaj darmar među konjima.



... odgovori ... ra-
... mi kliču ... Na
...
Zaista? ...
...
princ zaplješće ...
...
Nakon pet minuta ... princ
...
... padne ...
...
čovjek ...
... se divi ...
...
I mali princ pobježe.
»Odrasli su zaista čudni«, jednostavno reče mali princ
sam sebi dok je putovao.

Lovro Hohnjec

No, nešto mi je ipak ostalo, nešto veće, i vrednije. Gospodar me volio. U to sam bio siguran. Bilo je to dovoljno da mu vjerujem.

Na putu kući Gospodar nas je upregnuo jedno uz drugo lijepu kobilu i mene. Nisam ni pisnuo, samo mi je srce pri svakom slučajnom dodiru jače zakucalo. Strepio sam što će ona učiniti.

Koračala je tik uz mene, a ipak nedostizna. Iz svakog njezina pokreta vidjelo se da je bila plemeniti stvor. Njezina me blizina grijala kao vatra, prožimala i osvjetljavala. Sva je zračila i sjala poput zvijezde.

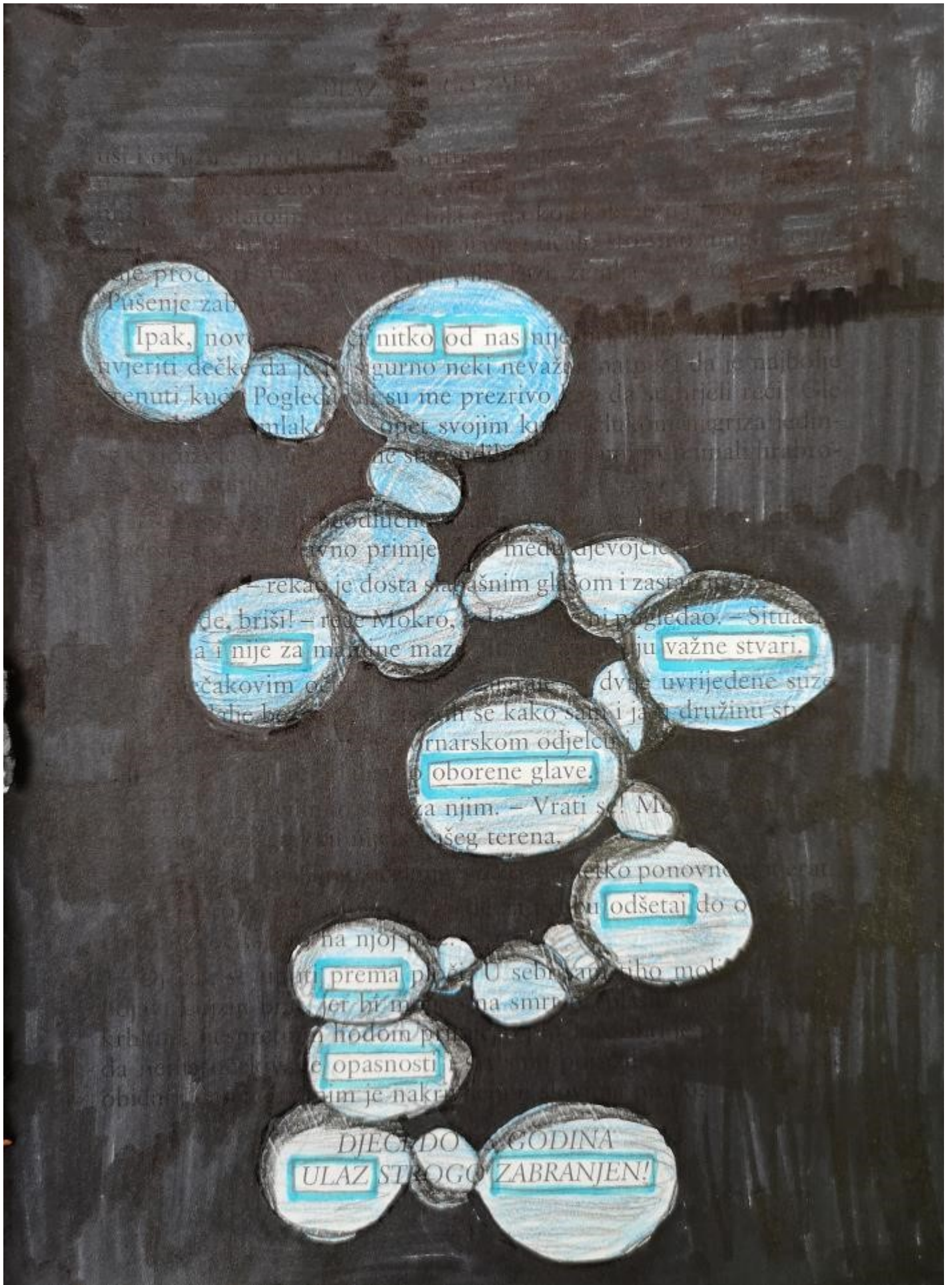
Osvrnuo sam se. Zvijezda je na mene usmjerila svoj sjajni i čisti pogled. Jače sam povukao fijaker pa ga ona nije više osjećala. Zauzvrat je približila svoju nježnu njuškicu i toplim mi dahom počela vidati oteklinu na nozdri.

»Hej-haj!« zazibalo mi se srce. Čutio sam se manjim od zrnca prašine, ali je moja duša nadrasla oblake. Lebdio sam. Bio je to zaista poseban dan!

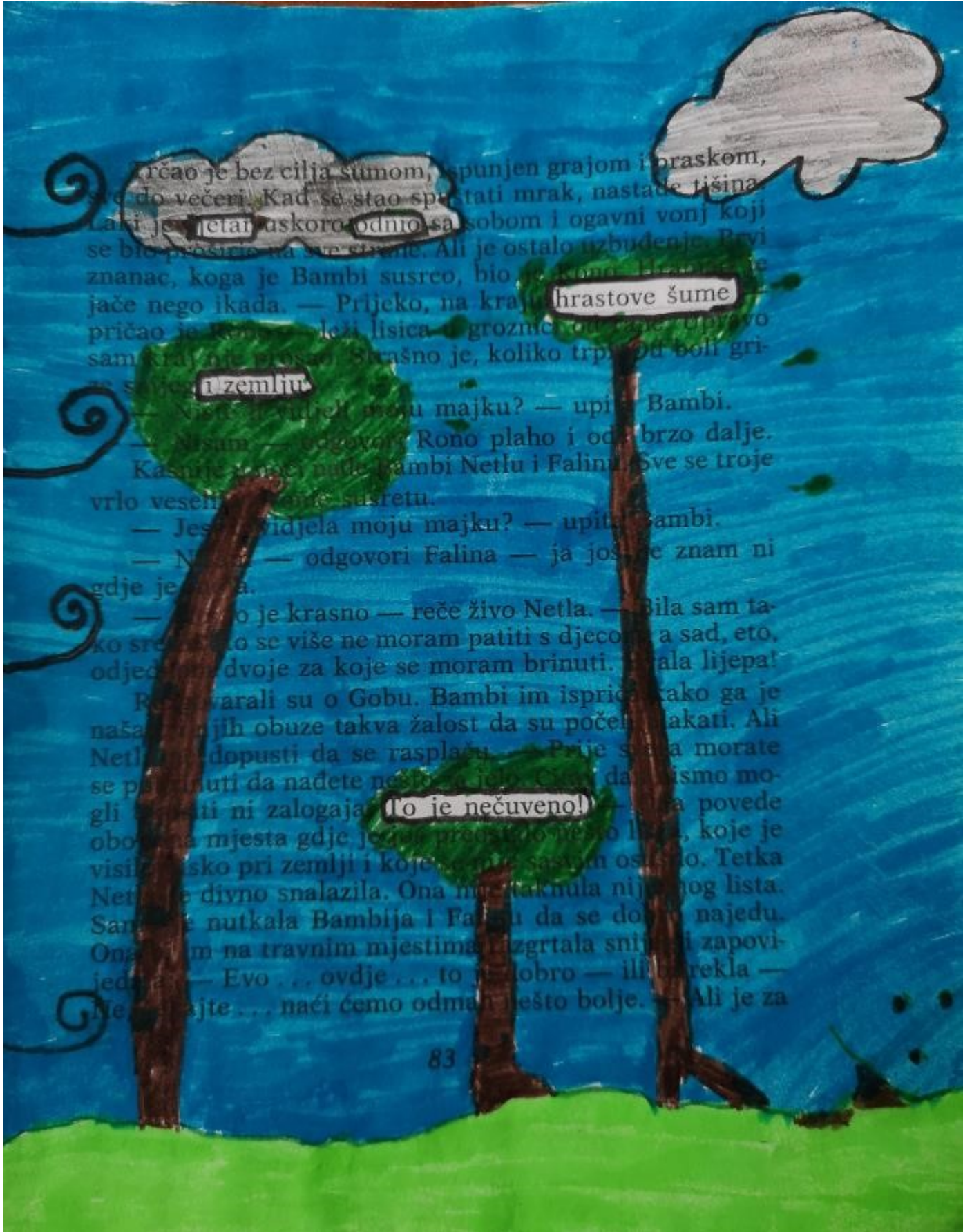
Otada je Zvijezda postala središte mojih misli i osjećaja. S njom je i najškrtiji pašnjak bio sočan i raskošan. Na dometu mi je bilo sve što je konju potrebno. Vještovao sam da sam dosegao krunu života. Cijeli je svemir kružio oko mene. Napokon sam pomislio da sam razumio Gospodareve namjere.

ZIVOT U PARU

Zvijezda je unijela u moj svijet nešto potpuno novo. Doduše, u mom je životu i prije bilo zanosa i ljubavi. Međutim, sa Zvijezdom sam se osjećao kao da sam otkrio neki novi, dotada nepoznat dio sebe, kao kad bi, naprimjer, slijepi konj odjednom postao svjestan svojih nogu, kad bi progledao. Bio bi oduvan tim svojim dijelom svijeta koji ga odina mraku, tom svojom novom sposobnošću. S koliko bi samo njezine radoznalosti i radosti zjenicama milovao noje i obrise svih stvari i s koliko bi se samo ushićenja stapao s ljepotom neba



Aida Gerić Hudoletnjak




Pričao je bez cilja sumom, ispunjen grajom i praskom, sve do večeri. Kad se stao spuštati mrak, nastade tišina. Laki je netat uskoro odnio sa sobom i ogavni vonj koji se bio proširio na sve strane. Ali je ostalo uzbuđenje. Prvi znanac, koga je Bambi susreo, bio je Rono. Hrabro je jače nego ikada. — Prijeko, na kraju hrastove šume pričao je Rono — leži lisica i groznica od zime. Ovo sam kraj, ne prošao. Strašno je, koliko trpi od boli griz

— Netla, vidjela moju majku? — upita Bambi.
— Nisam — odgovori Rono plaho i odbrzo dalje.
Kasnije komeci našli Bambi Netlu i Falinu. Sve se troje vrlo veselo čine susretu.

— Jes li vidjela moju majku? — upita Bambi.
— Nisam — odgovori Falina — ja još ne znam ni gdje je majka.

— Ovo je krasno — reče živo Netla. — Bila sam tako sretna što se više ne moram patiti s djecom, a sad, eto, odjednom dvoje za koje se moram brinuti. Štala lijepa!

Rono varali su o Gobu. Bambi im ispriča kako ga je našao i njih obuze takva žalost da su počeli plakati. Ali Netla ih dopusti da se rasplaku. — Prije sada morate se pokušati da nađete nešto za jelo. Čak da i samo mogli kupiti ni zalogaja. **To je nečuveno!** — ona povede obojicu na mjesta gdje je netat predstavljao lova, koje je visilo tako pri zemlji i koje se ni sastom ostalo. Tetka Netla je divno snalazila. Ona nije taknula nijednog lista. Sadržala je nutkala Bambija i Falinu da se dobro najedu. Ona im na travnim mjestima izgrtala snijeg i zapovijedila — Evo ... ovdje ... to je dobro — ili rekla — Ne pokušajte ... naći ćemo odmah nešto bolje. — Ali je za



Nisam žalio sebe. Nisam tražio predaha ni odmora. Bila je to moja greška i nisam prezao ni pred kakvim naporom da se ona ispravi. »Kako sam malen zahvat učinio, a kako je velika šteta nastala!« Hitao sam kao mahnit da ih stignem, da ih nađem, da ih opet vratim na sigurno, te lude konjske glave. Gdje ih sve nismo nalazili? Zapletene u trnje, zabitijele u pustinji, gladne, žedne, bose bez potkova, blatnjave, prestrasene, napadnute i razbarušene, bez nade i očajne, u jamama i kamenolomima, krvave i zarobljene. Otimali smo ih konjokradicama. Da smo ponekad samo trenutak zakasnili i da bi odrani, našli bismo ih poklane, izvađenih očiju i slomljenih kostiju zauvijek izgubljene. Sve to napravio sam ja, Gospodarev ljubimac, zlatičelan i rebeljuziv ždrijebac, bivši predvodnik divljeg stada.

Da je to meni netko napravio, da mi je tako rastjerao stado, čiste bih ga duše bio ubio. A Gospodar me nije ostrije ni pogledao. Samo je spustio svoju ruku na moju grivu, i to je bilo sve. Srce mi se paralo. Osudile su me same posljedice mog čina, a to je bilo možda još strašnije. Uvijek sam mislio da sam neki veliki i važan konj, a kamo me to dovelo? O da sam tog trena mogao biti sitniji od prašine. I moja bi odgovornost tada bila manja.

Gospodar me vratio u staju. Činilo mi se da su svi konji opet bili na okupu. Ipak, ipak! Bila je to sreća u nesreći. Sve se napokon dobro završilo. Stropoštao sam se na mekanu slamu. Zadnjim sam naporom odigao glavu i još jednom rasirio vjede. »Sve smo konje našli i spasili, samo je ona propala. To je kazna . . . Zvijezda!« Premro sam od straha. U snove su nahrupili svi trenuci što smo ih proveli zajedno. »Gdje je sada ona? Gdje je njena nopa, njuskica koja se uvrijedeno i ljupko uzdizala? A one oči pod čijim sam se pogledima topio kao komad leda na suncu. Zvijezdo, kobilo moja, gdje si? Kako da živim bez tebe? Svi moji snovi, sve moje želje, sve je nekad bilo tu. A što sam učinio? Srušio sam ogradu koja je čuvala najdraže što sam imao. Alahad je i to gotovo! Sve je gotovo! Svako ludovanje ima svoj kraj.« Sklopio sam oči spreman da umrem

Rono, koji je ležao malo postrance u snijegu, skoči na noge. — Ja ne znam što je to... — promrmlja obazirući se oko sebe.

Svi stadoše pažljivo osluškivati. — A što to...?

— Ja zapravo ne znam — ponovi Rono — no ja sam nemiran... odjednom sam postao nemiran... kao da se nešto događa...

Karus onjuša zrak. — Ja ne osjećam ništa naročito — izvavi on.

Svi su stajali u krugu, osluškivali i ispitivali zrak.

— Ništa! Ne osjeća se ništa... — javljali su se jedan za drugim.

— Pa ipak... ne dade se smesti Rono — recite što vam dragi... nešto se zbiva...

Marena reče. — Oglasile su se vrane...

— Eno, opet dozivaju! — doda Falina brzo, no sada su i ostali čuli.

— Eno, gdje lete! — upozori Karus ostale.

Svi pogledaju uvis. Iznad vrškova drveća proljetale su vrane u jatima. Dolazile su do krajnjeg ruba šume, s one strane odakle se uvijek pojavljuje opasnost. Odozgo se čuo njihov mrzovoljni razgovor. Pokušavajući da se radi o nekoj ozbiljnoj stvari.

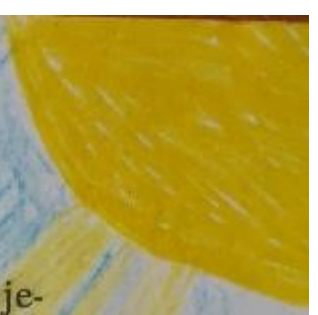
— No zar nisam imao pravo? — upita Rono. — Vidi se da se inak nešto zbiva!

— Što da radimo? — promrmlja plašeno Bana čeka majka.

— Odmah dalje! — požurila je uzbuđeno Falina.

— Čekati! — odluči Rono.

— Čekati? S djecom? — usprotivi se Falina. — ta Gobo ne može trčati!



— Dobro, dakle — dopusti Rono — udaljite se s djecom. Ja, dakako, mislim, da to nema svrhe, ali ne bih htio da mi se kasnije štogod spočitava.

Bio je ozbiljan i sabran.

— Dođi, Gobo! Falina, dođi! Ali tiho! Polako! I uvijek za mnom — opomene ih tetka Ena i odšulja se s djecom.

Prošlo je neko vrijeme. Stali su bez glasa, osluškivali i njušili zrak.

— Još je zaista samo to trebalo — javi se tetka Netla — još nam je samo to trebalo uza sve ono što sad moramo trpjeti! — Bila je vrlo ljuta. Bambi je pogleda i osjeti da misli na nešto strašno.

Eto, već kriješte svrake s iste one strane guštare s koje su doletjele vrane; tri, četiri odjednom. — Pazite, pazite, pazite, pazite! — dovikivale su svrake. Još ih nitko nije mogao vidjeti, ali se čulo kako dozivaju jedna za drugom i sve odjednom: — Čuvaj se, čuvaj se, čuvaj se! — Začas dođoše bliže, a zatim odletješe dalje, nemirne i uplašene.

— Hah! — zakriješti šojka. Prodornim glasovima davale su ptice znakove uzbune.

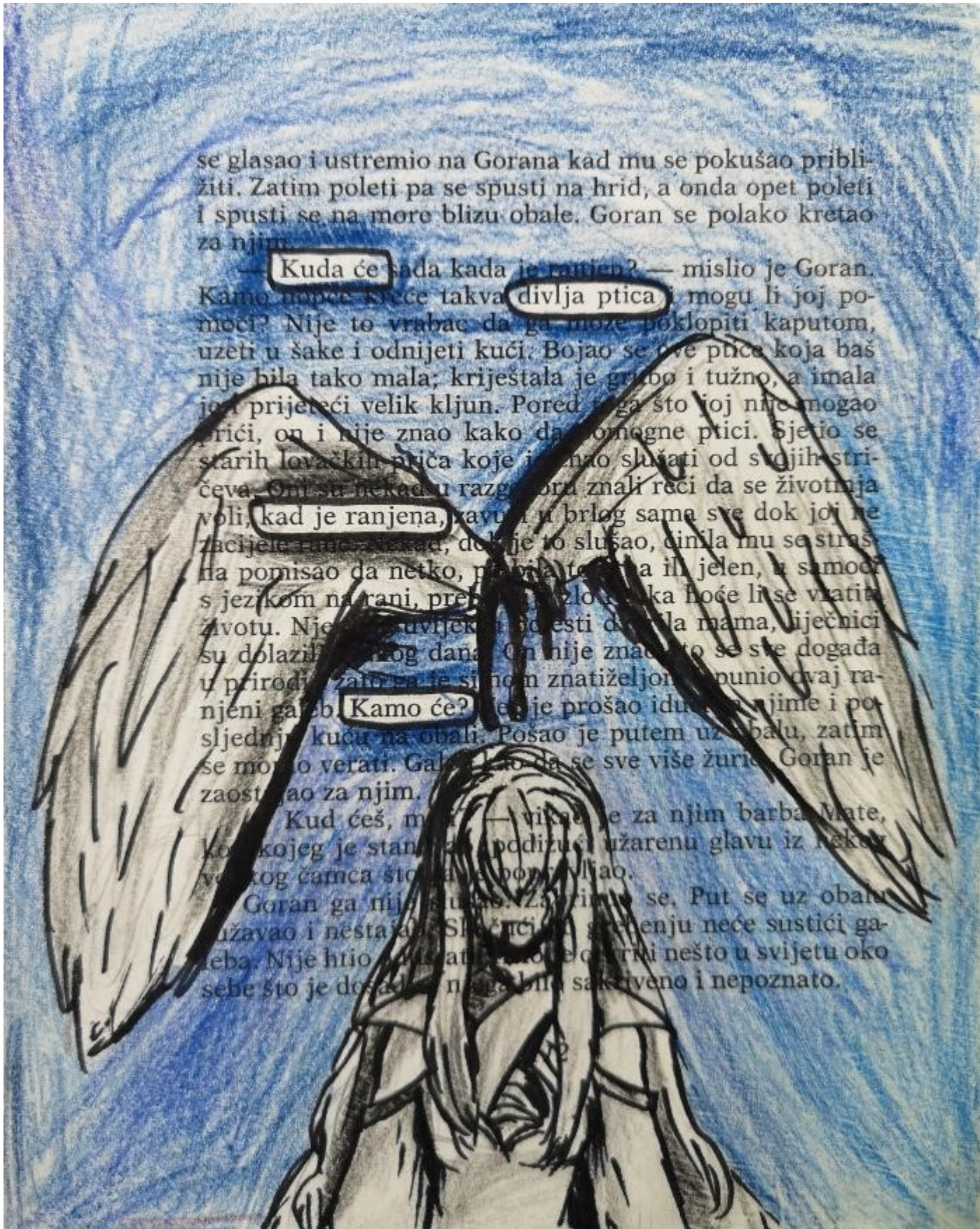
Odjednom se sve srne sjate u gomilu, sve u isti čas. Kao da ih je trgnuo neki udarac. Zatim se stajale nijeme i udisale zrak.

Bio je to On.

Zapahne ih val zadaha, gust kao nikad ranije. Tu nije više bilo mjesta nekom ispitivanju vonja. Kao da im je u nos, zamaglio im osjetila, sledio srca.

Još su iznad njih kričale svrake i kriještale. Ali sada su no sad je oživjelo i sve drugo oko njih. Kroz grmljevine





se glasao i ustremio na Gorana kad mu se pokušao približiti. Zatim poleti pa se spusti na hrid, a onda opet poleti i spusti se na more blizu obale. Goran se polako kretao za njim.

— Kuda će sada kada je ranjena? — mislio je Goran. Kamo će kćerke takva divlja ptica i mogu li joj pomoći? Nije to vrabac da ga može poklopiti kaputom, uzeti u šake i odnijeti kući. Bojao se ove ptice koja baš nije bila tako mala; kriještalala je grubo i tužno, a imala je i prijeteći velik kljun. Pored toga što joj nije mogao prići, on i nije znao kako da pomogne ptici. Sjetio se starih lovačkih priča koje je čuo slušati od svojih stričeva. Oni su nekada u razgovoru znali reći da se životinja voli, kad je ranjena, praviti u brlog sama sve dok joj ne zacijele rane. Kad, dok je to slušao, činila mu se strašno pomisao da netko, prebija to čovjeka ili jelena, u samooči s jezikom na rani, prebija to čovjeka ili jelena, da hoće li se vratiti životu. Njegovi su uvijek čuli od estri da je bila mama, vijećnici su dolazili svakog dana. On nije znao što se sve događa u prirodi, zato ga je sirom znatiželjom napunio ovaj ranjeni gašeb. Kamo će? — Kad je prošao idući za njime i posljednju kuća na obali. Pošao je putem uz obalu, zatim se morao verati. Galopirao da se sve više žuri. Goran je zaostajao za njim.

Kud ćeš, mami? — vikao je za njim barba Mate, koji kojeg je stajao podizujući užarenu glavu iz nekog velikog čamca što je bio pored obale.

Goran ga nije slušao. Završio se. Put se uz obalu užavao i nestajao. Slučajno ga gašenju neće sustići gašeba. Nije htio ni razmišljati o tome da li je nešto u svijetu oko sebe što je dosad nikada nije bilo sakriveno i nepoznato.

Čekaj... jedan je nešto pitao, bio je ozbiljan, a drugi ga je umirio odgovorom. To bi moglo biti važno, možda.

— Možda...

— Ne mogu se sjetiti.

— Ako se sjetiš, javi mi.

— Hoću — gledala ga je — laku noć... Bilo mi je lijepo.

— I meni.

Ona je hodajući natraške, krenula prema ulazu u zgradu, a on je, hodajući nekako positano, krenuo kući. Marina je već došla do ulaza kad se zaustavila i podigla kažiprst do obrva. Na trenutak se zagledala u pod, a onda ozarena pogledala Kištru.

— Znam! — rekla je.

Dotrčala je do njega i tihim glasom, kao u strahu da ih netko ne čuje, prošaptala:

— Sjetila sam se što su razgovarali...

— Što? — Kištra pogleda iza sebe, a onda opet u nju.

— Jedan je rekao — zamišljeno je i tiho govorila — pitao je onog drugoga »jesi li uzeo pismo?«. Tako je. Pitalo ga je »jesi li uzeo pismo?«. Onaj drugi je odgovorio da jest, rekao je nešto kao »ne moraš se bojati, uzeo sam ga«. Možda nije baš tim riječima rekao, ali tako nešto je bilo, sigurno.

— Jesi li uzeo pismo?

— Da, baš to. To bi moglo biti važno, a?

— Moglo bi... samo, kakvo pismo?

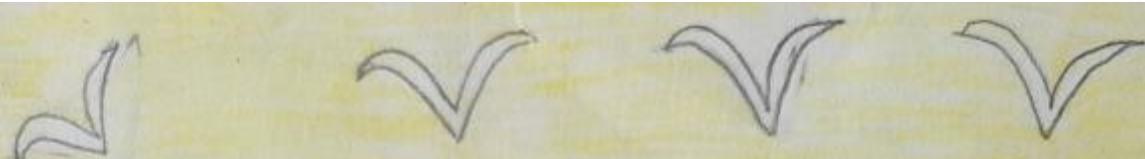
— To bi ti trebao znati. Uzeli su neko važno pismo iz tvog stana. Možda ste imali neko važno pismo.

— Ja nisam, a da je mama imala nešto takvo... onog bi pretpostavila da je nestalo... Ne pada mi na pamet kakvo bi to pismo bilo... Jedino pismo... — Kištra se nečeg sjetio — ali to uopće nije bilo važno pismo.


— Koje?

— Pa, baš tog dana, prije... »specijalni mili-





nio mu je trijesku uz ispravljenu nogu, povezao je trakom košulje kao povojem. Ostavio je galeba u čamcu, polivši ga prvo vodom. **Lagano** je veslao uz obalu. Sunce nije više tako peklo. Na ovom dijelu otoka uopće nije bilo ljudi. Svi su nagnuli s onu stranu brda, na plažu.



Galeb odjednom podigne vrat, uzdigne kljun, potrese glavom i izvuče krila. Gledao je tako oko sebe čas-dva. Goran se umirio, prestao je veslati. Tada galeb uzleti i odleti daleko.

— Kuda ćeš, Gogoro? — povikne **dječak** i tek onda shvati da mu je dao ime.

— Mogao se galeb još malo odmoriti prije nego je odletio — mislio je Goran u sebi. On **zavesla** za galebom. Već se bojao da ga neće sustići, jer je galeb uletio nadesno iza brijega u neki zaljev. Tamo Goran još nikad nije bio.

Između dva brda, suha i kamenita, sve u sivo-plavom odsjaju, more se uvalilo u **čudesno lijep mali zaljev**. Sve je bilo pusto i tiho. Galeba nigdje nije bilo na vidiku.

— Gogoro! Gogoro! — povikao je dječak stojeći u barci nasred zaljeva.

Čim je zavikao, s kamenja **uz obalu** podigoše se skriveni galebovi; na desetke, na **stotine** njih poletješe iznad njegove glave. Kriještali su. Goran se preplašio. Spustio se naglo u čamac, gotovo je pao. Zadivljen promatrao je prizor kakav nikad nije vidio. »Pa to je zaljev **galebova!**« mislio je u sebi, sretan što ga je otkrio. Galebovi su se u krugovima vraćali na stijene.

Goranu se sviđjelo što je jeka vratila njegov povik. On poviče ponovo:

OSVEJTIK U BIJELOM SEDLU

Ljeto. Ljeto, sparno, krekeravo. Nabujale su rijeke, travu po
kama se kovilo, a cestom. Duga tvečo jedili bismo u parku, pok
cijelane izans, tucenim, i. Dvojice su misale na povjetarac, koji je
pred nos silazio s broni, i vlacio nam se pod košulje. Jarkom je
vijugala, ne manje odakle, vjeka traka vode puna tulesih zvezdanih
ogrnica. Ponekad, kad bi nam iznio razgovor, dok smo čekali čine se
na napreće odjekom u ulicima (oooooosibec, kuuuuuči!), kad se
u obrotu prozračio surni sazom potpuno nas, i na raskrižju mir-
kale posljednje zute žarulje, što ih naše praćice posljedješe, kladu
na se za posljednju spelniti u džepu, za posljednju ulcradenti "kug-
lager" na romobilu, da je ni svadome od nas borala kao čežnja ona
velika zagonetka, beskrajna, vječno čudeke i nedohvatljive, kome
treperu nejasne nebeske svjetiljke. A da je nešto, pošao i pitao nas
sto buljimo tako u nebesa kao da ce nam pogoditi, i nasu u usta
guslita da bi nas strastno izpenasili, muzeći posledje, da bi nas
dečki koji bi pristali da budu sve samo ne, i tak, i onako, i onako.

Jedne večeri nešto slično ipak se dogodilo. Svi su bili u
nitno je iznenada cijeli cjeleav, cijeli u jarku, i u jarku, i u jarku,
zute skala, svekoliko sanjarsko, i usudno, i usudno, i usudno,
babe sjede, tvečo, i jarku, i jarku, i jarku, i jarku, i jarku,
otpote hrvačko, i jarku, i jarku, i jarku, i jarku, i jarku,
obigravao, i jarku, i jarku, i jarku, i jarku, i jarku,
izgleda za pohjedu, i jarku, i jarku, i jarku, i jarku, i jarku,
objavu da je ishod, i jarku, i jarku, i jarku, i jarku, i jarku,
pogledao nas oštro, i jarku, i jarku, i jarku, i jarku, i jarku,
izjavio: — [os c... i jarku, i jarku, i jarku, i jarku, i jarku,
U BIJELOM SEDLU

Nisam ništa odgovorio. U tom sam trenutku rekao sebi: »Ako mi se ovaj vijak bude i dalje opirao, izbit ću ga jednim udarcem čekića.«

Mali princ me ponovo omete u razmišljanju:

— I ti zaista misliš da cvijeće . . .

— Ne! Ne! Ništa ja ne mislim! Odgovorio sam ti bez razmišljanja. Ja se bavim ozbiljnim stvarima!

On me zaprepašteno pogleda

— Ozbiljnim stvarima!

Gledao me je kako stojim s čekićem u ruci i s prstima crnim od kolomasti, nagnutog nad predmet koji mu se činio vrlo ružnim.

— Govoriš kao odrasle osobe!

To me malo postidi. Ali on nemilosrdno dodaje:

— Ti sve mijesaš . . . sve brkaš!

Bio je zaista vrlo ljut. Tresao je na vjetru svoju zlatnu kostu:

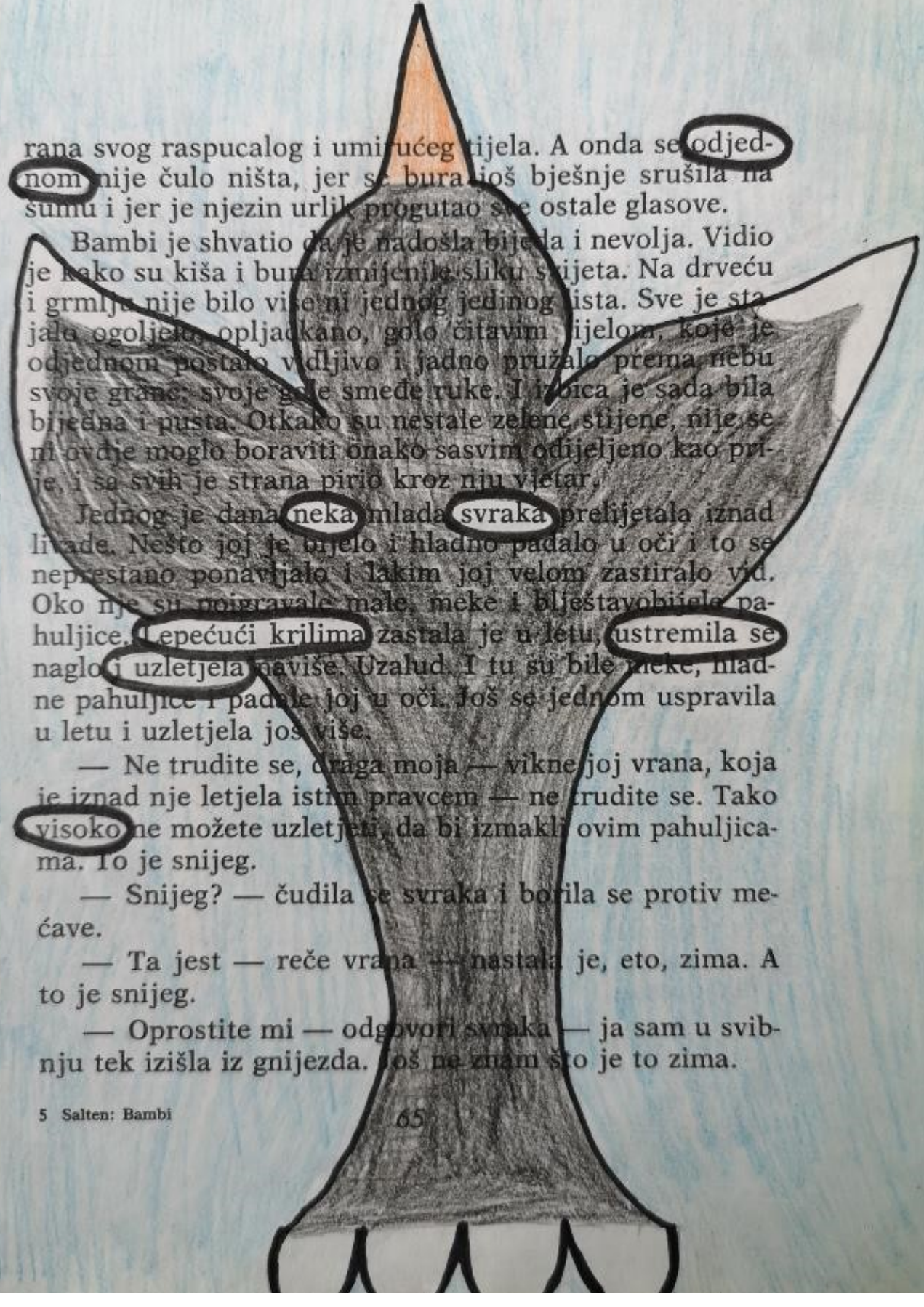
— Znam jednu planetu na kojoj živi neki crveni uobraženko. On nikad nije pomirisao cvijeta. Nikad nije pogledao zvijezdu. Nikoga nikad on nije volio. Nikad nije ništa drugo radio osim što je računao. I čitav dan ponavlja kao ti: »Ja sam ozbiljan čovjek. Ja sam ozbiljan čovjek!«, i pri tom puca od ponosa. Ali to nije čovjek, to je gljiva!

— Što?

— Gljiva!

Mali princ sad bijaše sav blijed od bijesa.

— Cvijeće već milijunima godina stvara trnje. A ovce već milijunima godina jedu cvijeće. I zar nije ozbiljno što hoću da shvatim zašto se cvijeće toliko muči da stvori sebi trnje koje ničemu ne služi? Zar nije važan taj rat između ovaca i cvijeća? Zar to nije važnije i ozbiljnije od



rana svog raspucalog i umirućeg tijela. A onda se odjednom nije čulo ništa, jer se bura još bješnje srušila na sumu i jer je njezin urlik progutao sve ostale glasove.

Bambi je shvatio da je nadošla bijeda i nevolja. Vidio je kako su kiša i bura izmijenile sliku svijeta. Na drveću i grmlju nije bilo više ni jednog jedinog lista. Sve je stajalo ogoljeno, opljadjano, golo čitavim dijelom, koje je odjednom postalo vidljivo i jedno pružalo prema nebu svoje grane, svoje gole smeđe ruke. I trava je sada bila bijeda i pusta. Otkako su nestale zelene stijene, nije se ni ovdje moglo boraviti onako sasvim odijeljeno kao prije, i sa svih je strana pirio kroz nju vjetar.

Jednog je dana neka mlada svraka prelijetala iznad livade. Nešto joj je bijelo i hladno padalo u oči i to se neprestano ponavljalo i lakim joj velom zastiralo vid. Oko nje su migravale male, meke i blještavobijele pahuljice. Lepećući krilima zastala je u letu, ustremila se naglo i uzletjela naviše. Uzalud. I tu su bile meke, mladne pahuljice i padale joj u oči. Još se jednom uspravila u letu i uzletjela još više.

— Ne trudite se, draga moja — vikne joj vrana, koja je iznad nje letjela istim pravcem — ne trudite se. Tako visoko ne možete uzletjeti, da bi izmakli ovim pahuljicama. To je snijeg.

— Snijeg? — čudila se svraka i borila se protiv mećave.

— Ta jest — reče vrana — nastala je, eto, zima. A to je snijeg.

— Oprostite mi — odgovori svraka — ja sam u svibnju tek izišla iz gnijezda. Još ne znam što je to zima.



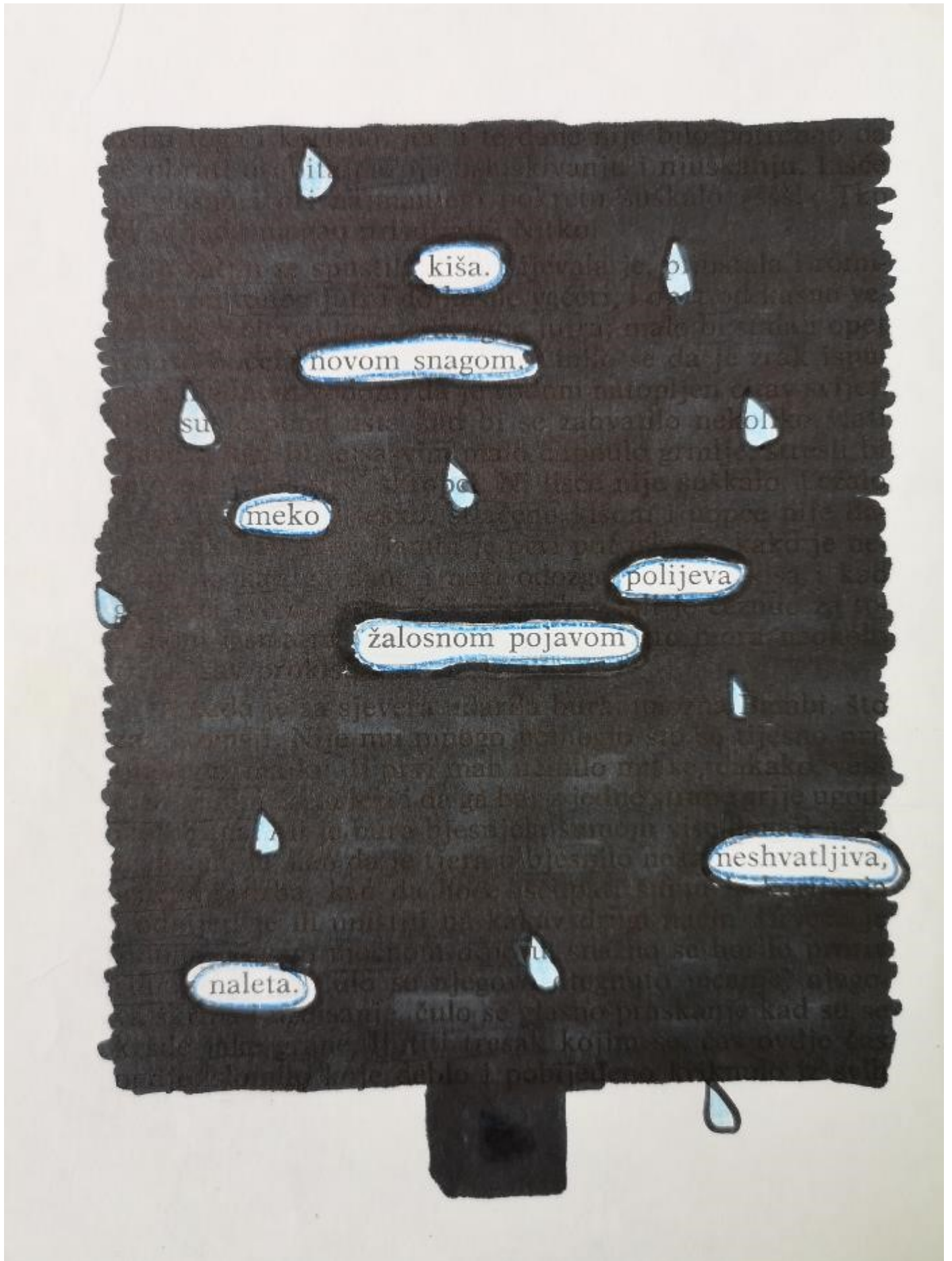
Prijan zeko je hvatao ih! — Otkoljeni smo — reče bez glasa. — Ni na koju stranu ne može pobjeći. Svugdje je On!

U taj čas začuje se Marenin glas. Čulo se dvadeset, trideset krikova odjednom. — Haha! Haha! — Orilo se uzbuđivije od bure i oluje. Udaralo je po deblima, da je odzvanjalo kao od bubnja. Rasprostirala se jeza i silna potištenost. Čak dole je dopirao šum i pucketanje grmlja koje je netko razmicao, i škripa i krhanje pokidanog granja.

Dolazio je On! — On je dolazio ovamo u guštaru.

Onda je straga čulo se kratko trlikanje i širok lepet razmahanih krila. Ispod nogu digao fazan. Čuli su negdje u šumi tiši šum fazanovih krila. Jasni tresci, zatim mukli udarac o zemlju — Fazan je pao. Čuše drščući Bambijeva majka. — Prvi... — dodade. Marena, mlada djevojka, progovori: — Došlo je vrijeme i mnogi će od nas umrijeti. Možda ću i ja biti među njima? — Neko je nije slušao. Zavladala je velika strava.

Bambi je pokušao sabrati misli, ali je huka i graja, koju je On čuo, se pojačavao, kidala svaku misao. Bambi nije čuo ništa od vlastitog zglušavanja i kucanja. Osjećao je samo radoznalost. Nije znao što mu treba sada. — Ostanu samo kraj mene — ali se Bambiju činilo u toj huci kao da mu sapce. Nije riječi »ostani samo kraj mene«, bile su mu ohrabrenje. One su ga poput lanca vezale uz majku, inače bi se bez promišljanja nekud odsrljao. Čuo ih je uvijek još u pravi čas, kad je već gubio



Hana Zagorec



LJUBAVI

- Oprosti, ali ja ...
- Znam — rekla je — nije važno.

Njega je i više nego obradovalo njeno razumijevanje. Kanio joj je objasniti da je bio s Lili kod njene prijateljice i da nije vidio koliko je sati. Kada je primijetio da kasni na sastanak, odmah je izjurio iako se ga zadržavale i nagovarale da ostane. Sve joj je to htio reći i još dodati da mu je ona sto puta važnija od dvjesto Ljiljana, ali ... Vidio je da ne mora ništa reći. Marina je sve shvaćala, činilo mu se.

Naravno, to mu se samo činilo, jer je ona mislila da je on opet bio u miliciji ili da ga je nešto slično spriječilo. Da je i pomislila kako je on, u vrijeme dok ga je ona čekala, bio s Lili ona bi ... ona bi se sasvim drugačije ponašala.

Šetali su i razgovarali o onom zagovornom pismu u kojem je bio samo prazan papir.

Iako su razmjenjivali rečenice i misli u kojima nije bilo ljubavne terminologije i nije se radilo o njihovim osjećajima, ipak su svaku izgovorenu rečenicu prihvaćali kao izjavu ljubavi.

U hodu su prošli kroz sjenu divljeg kestena u parku i iznenadili se oboje situaciji u kojoj su se zatekli pri izlasku iz sjene. Držali su se za ruku. Ni sami nisu znali što se, i kako se, dogodilo u sjeni. Jedino su znali da su u nju ušli razdvojeni, a izašli spojeni.


Samo divlji kesten zna što se tamo dogodilo, a on je već vrlo star i navikao je na takve događaje. O njima uvijek šuti i zbog njih možda i ima sjenu.

Kištra je pričao Marini kako se sve promijenilo otkako su provalnici ušli u njegov život. Pričao joj je o tome kao da je važan provalnicima, jer je sada, nekako, postao važan u školi. O njemu pričaju. Pozivaju ga na rođendane. Pišu mu djevojke za koje je bio siguran da ga i ne primjećuju. Mislio je da ona zna kako mu je od svega toga najdraže što je, eto, jednim dijelom i zbog

MUSKO
ŽENSKO



LJUBAV



Tik kraj njih šiše napolju preko livade jedan zeko sa svcaja dva bratića. — Bum! — reče glasno, presnuo je grom. Bambi je vidio kako se jedan zeko meko prebacio naglavce u zrak, kako je uvis okrenuo svoj svijetli trbuh, i ostao ležeći. Malo je trznuo nogama i onda se smirio. Bambi se osramotio od straha.

Ali se za njih začuje glas! — Evo ih! Sve treba istjerati napolju!

Začuje se širok šum naglo otvorenih kopa, fijuk, jecanje, šušanje perja, lepet krila. Uzletjeli su razani, digli se u zrak u isti čas u čitavim jatima. Zrak se prolamao od mnogokratnog gromkog praska. Među su se čuti mukli tumtutanje i fini šum onih koji su se spasili i letjeli.

Bambi se okrenu i okrenu se. To je bio On. Izbio je kroz grmlje u svojim instektima sad ovdje, sad ondje. Prolazio je odavud, platio oko sebe, udarcima razdvajao šibije, bubao stapevima po deblima i vikao strahovitim glasom.

— Sad! — reče majka. — Samo ravno naprijed! I ne preblizu iza mene! — Jednim skokom bila je napolju. Snijeg je samo prskao. Bambi jurne za njom. Nad njim se sa svih strana ukrstiše gromovi. Cinilo se da se zemlja raspukla posred srijede. Bambi nije ništa vidio. Samo je trčao. U njemu se nakon svega toga raznao nakupljena težnja da pobjegne iz te huke, da se udalji iz zamagljenog kruga toga jetkog vonja, u njemu se oslobodio nagon da utekne i da se spase. Trčao je. I nije vidio majku kako pada, ali nije znao je li doista pala. Osjećao je kao da mu je neki veo zastreo pred očima. Bambi je prebacio preko očiju strah od praskanja gromova, koji